

civile Ministerial-Embedsmænd; ved de militære vil Forholdet stille sig noget anderledes. Hvor stor en Indflydelse disse Aldersforhold maa øve, er let at se. Det er jo klart, at Størrelsen af den Pension, som ville komme Vedkommende til Gode, i meget høj Grad derigjennem vil blive nedsat. Efter Erfaringen fra de 13 Aar 1851 til 1864 havde de i dette Tidrum pensionerede Embedsmænd opnaaet Pensionsret gjennemsnitlig i en Alder af 28,7 Aar, og de bleve pensionerede i en gjennemsnitlig Alder af 55,8 Aar, saaledes, at den med Pensionsret tilbagelagte Tjenestetid var 27 Aar, og netop Halvdelen naaede 29 Aars Tjeneste med Maximum af Pension. Det er indlysende, at det er umuligt med bestemte Tal at angive, hvor stor Nedgang i disse Tal de nye Regler ville medføre, men efter de hidtil havte Erfaringer er det sandsynligt, at naar Alderen ved Pensionsrettens Begyndelse bliver f. Ex. 35 Aar, vil Tjenestetiden blive 20 til 21 Aar, og kun omtrent en Trediedel vil naa den højeste Pension. Dette, mine Herrer, maa dog have en afgjørende Betydning ved Bedømmelsen af, hvorledes Pensionsloven bør være, og hvad man i saa Henseende med et klogt Hensyn til Statsforvaltningens Lørv kan bestemme sig til. Jeg skal gjerne tilstaa, at desom man under det overvældende Indtryk af Pensionsbyrdens uforholdsmæssige Størrelse f. Ex. for en 6 Aar siden var kommen til nogen Nedsættelse, kunde det i og for sig ikke have forundret mig saa meget. Jeg tror ikke, det vilde have været rigtigt at lade sig overvælde af Indtrykket, men det skal villig erkjendes, — og Ingen mere end Finansministeren har Opfordring til at erkjende det — at det var Noget, som nok kunde indjage Stræf og Bekymring, naar man saa, at Byrden f. Ex. i 1866—67 var saa stor, at Udgifterne til det almindelige Pensionsvæsen havde udgjort 1,891,208 Rd. Siden er imidlertid Pensionsudgiften stadig gaaet ned; nemlig i Finansaaret 1867—68 til 1,751,000 Rd.; i Finansaaret 1868—69 til 1,707,000 Rd.; i Finansaaret 1869—70 til 1,649,000 Rd.; i 1870—71 til 1,588,000 Rd.; i 1871—72 til 1,529,000 Rd.; for Finansaaret 1872—73 er den anslaaet til 1,484,000 Rd. og for Finansaaret 1873—74 har den kunnet anslaaes til 1,440,000 Rd. Der er saaledes en regelmæssig Nedgang, som kan antages — jeg tør ikke bestemt sige i hvilket Forhold — i længere Tid at vilde vedblive. Og endelig maa det ikke glemmes, mine Herrer, at der er en Del af Beløbet — det er jo ikke ret vel muligt nogaagtigt at sige hvormeget, men det er ingenlunde et ubetydeligt Beløb — der maa fradrages, naar man vil angive den virkelige Byrde, den Del nemlig af Pensionerne, for hvilke vi have faaet Kapitalvederlag til Beløb 4,200,000 Rd. Det er disse Oplysninger, som jeg har ønsket at nærværende gjøre for det ærede Ting, for at det kan danne sig en klarere Mening om den Finansierne paahvilende Pensions-

byrde, dens aktuelle Karakter og Omfang og dens Betydning for Fremtiden efter en Sandsynlighedsberegning.

J. A. Hansen: Den ærede Finansminister begyndte med at sige, at han antog, at jeg paa Forhaand vilde have været paa det Rene med, at han vilde stille sig som hans nærmeste Forgænger med Hensyn til denne Sag. Jeg vil ikke sige, at jeg havde stort Haab om, at han vilde stille sig anderledes, men jeg havde dog ikke saa ganske opgivet Haabet om, at han vilde vise noget mere Smødekomen i denne Sag; det er imidlertid glippet, som saa mange af disse Haab, vi have til Ministeriet. Den ærede Minister har givet os forskellige Tal, som maa siges at have megen Interesse, men de Betragtninger, han støttede til disse Tal, ere os ingenlunde fremmede; vi have gjennem flere Sæssioner forhandlet om denne Sag, og have da faaet overveiet de selvsamme Betragtninger, som den ærede Minister her gjorde gjældende, og den Omstændighed, at han nu har meddelt os nogle Tal, der nærmere oplyse Forholdene, kan ingen Indflydelse have, da vi allerede have haft Leilighed til baade i Uvalg og i Thinget her at overveie netop disse Hensyn, idet vi have tilraadet at foretage nogle Forandringer i den gjældende Pensionslov. Og jeg vil sige, at de Oplysninger, vi nu have faaet, ikke kunne virke paa mig saaledes, at jeg anser det for overflødig at gaa videre med dette Lovforslag. Jeg anser det langt fra at forholde sig saaledes, som den ærede Minister udtrykte sig, at Grundene mod Lovforslaget ere aldeles overveiede, idet jeg aldeles ikke kan erkjende, at dette er Tilfældet. Sagen er, at vi nylig have faaet en ny Lønningslov, og der er det Mærkelige ved dette Forhold, at de, der først Lønningsloven og Pensionsloven forhandlede paa samme Tid, hidtil ikke have kunnet sætte dette igjennem; vi have maattet finde os i at behandle Lønningslovene for sig og Pensionsloven for sig, og derved er det forunderlige Forhold fremkommet, at naar vi ere gaaede ind paa en Lønningslov under den Forudsætning, at Pensionsloven maatte blive forandret derefter og indrettet saaledes, at Pensionsbyrden i det Hele formindskedes overfor de enkelte Embedsmænd, ere navnlig vedkommende Finansminister og ogsaa forskellige Medlemmer af Thinget gaaede ud fra den modsatte Mening, i alt Fald fra den Forudsætning, at Pensionsloven skulde blive uforandret, som den var. Det er en Ulempe, at vi ikke kunne forhandle disse to Dele under Et, thi naar vi, som den ærede Minister vil, ville kalde Pension „Efterløn“ — hvilket jeg forøvrigt ikke vil — viser dette jo dobbelt klart, at disse to Ting høre sammen. Man kan ikke dømme om en Embedsmands Stilling med Hensyn til hans Lønning uden at vide, om han ogsaa er pensionsberettiget og efter hvilken Lov, disse Ting høre sammen.